

Gyurik Irén
A HAJNALT FÉLVE

Hegyként morajlik a fennsík.

Az októberi kert szögletéből
a nyári levéltenger maradéka zúdul,
s homályos lesz a szem,
elalszik a föld, a fatörzs, az ág,
mint homokóra szemcséi, leperreg az év,
ami van és lesz, lobogva leég,
tűz emészti gyérülő hajunkat,
aranyból ezüstté ráncosodunk,
megvakul az ég,
süketebb lesz a föld,
nem halljuk a hajdani zsongást,
ifjúságunk serdülő hangját,
csak a halkán szűrődő zenét,
ahogy átsuhan megmaradt napjainkon -

Rőtre dörzsölt szemünknek
nem válaszolnak az éjszakák,
már féljük a hajnalt is,
mikor végleg elalszik a föld, a fatörzs, az ág.

